

ת"פ 29239/08/10 - מדינת ישראל נגד יניב שדה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 29239-08-10 מדינת ישראל נ' שדה

בפני כב' השופטת ניצה מימון שעשוע
מדינת ישראל
נגד
יניב שדה
ע"י ב"כ עו"ד פנינת ינאי

גזר - דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, כמפורט בכתב האישום המתוקן.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו המתלוננים, בני זוג ילידי 1923 ו-1926, בעלי הדירה שהושכרה לנאשם (להלן: **הדירה**).

בהתאם לאמור בכתב האישום המתוקן, ביום 5.11.09, הגיעו המתלוננים לדירה בכדי להסדיר מחלוקת כספית בנוגע לתשלומי שכר הדירה.

במעמד זה התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננים והוא החל לצעוק עליהם.

הנאשם דחף את המתלונן מחוץ לדירה, והמתלונן אמר כי לא יצא מהדירה עד שלא יקבל את הכסף.

המתלוננת נבהלה ונעמדה בין הנאשם למתלונן וצעקה לעבר הנאשם כי יפסיק לדחוף את המתלונן. בתגובה דחף הנאשם את המתלוננת באמצעות ידיו עד לחדר המדרגות, והמתלוננת נפלה על הרצפה והחלה לבכות.

כתוצאה ממעשים אלה נגרמה לנאשם שריטה ביד שמאל ודימום, והמתלוננת נפגעה בכתפה ופונתה לקבלת טיפול רפואי.

ביום 4.12.12 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 368 ו (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

הנאשם נשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן בטרם נגזר דינו, שתינתן בו התייחסות לשאלת הרשעתו של הנאשם.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר עולה כי הנאשם כבן 40, מצוי בהליכי גירושין ואב ל-3, הינו עורך דין אשר הושעה מלשכת עורכי הדין בשנת 2010 וכיום עובד כמורה למתמטיקה.

הוריו של הנאשם התגרשו בהיותו תינוק והוא לא נמצא בקשר עם אביו.

לנאשם 3 אחים מנישואיה השניים של אימו, ואח מנישואיו השניים של אביו. הנאשם תאר קשר טוב עם אימו, כן מסר כי בעלה השני נהג כלפיה וכלפיו באלימות והיא התגרשה ממנו לפני כעשר שנים.

הנאשם מסר כי סיים 12 שנות לימוד ושרת בצה"ל כלוחם. לאחר שחרורו מסר כי למד משפטים באנגליה ואח"כ למד מתמטיקה באוניברסיטת ת"א, מבלי שצורפו אישורים לדבריו.

לדבריו, החל בשנת 1999 לעבוד כעו"ד עם חבר-שותף, ובשנת 2010 הושעה על רקע חשד למעשי מרמה. הנאשם טען כי הוא לא היה מעורב במעשים אלה, אלא שותפו. כנגד הנאשם תלויים תיקי מב"ד משנים אלה.

כיום, הוא עובד בהוראת מתמטיקה, כאמור.

הנאשם מסר כי הוא מצוי בהליך גירושין מזה שנתיים וחצי וכי על רקע זה סובל מדכאון וחרדות וטופל עד לפני מספר חודשים אצל פסיכולוג.

משיחה עם הפסיכולוג המטפל בו נמסר כי הוא לא התרשם מהנאשם כמי שמתקשה לשלוט בכעסיו, אולם נמסר כי הנאשם בעל דפוסי חשיבה בעייתיים-מרמתיים, זאת על רקע המצב המשפחתי המורכב בו גדל. כן נמסר כי הנאשם לא שיתף אותו בקיום ההליכים נגדו בתיק זה, והטיפול נסב סביב התמודדותו עם משבר הגירושין.

הנאשם מסר ביחס לעבירה נשוא כתב האישום כי העבירה בוצעה על רקע משבר הגירושין וכן קשיים כלכליים אליהם נקלע ואשר בעטיים לא עמד בתשלומי השכירות.

הנאשם טען כי כאשר המתלוננים הגיעו אליו לגבות את תשלומי שכר הדירה הגיב באימפולסיביות, לאור זאת שלא רצה לחשוף את ילדיו, שהיו אותה עת בבית, לסיטואציה, ובמצב זה ניסה להוציא את המתלוננים מהבית ע"י דחיפתם.

בשיחה עם המתלונן נמסר כי הנאשם ירק בפניהם ו"זרק" אותם מהדירה, כאשר כתוצאה מכך לאשתו נגרם קרע בגיד והוא עצמו נשרט בידו.

המתלונן מסר כי הנאשם התפנה מהדירה רק לאחר שננקטו אמצעים משפטיים כנגדו וכי בית המשפט חייב את הנאשם אף בתשלומי השכירות שלא שילם, אך הוא לא שילם אלא לאחר הטלת עיקולים על משכורתו של הנאשם.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו, אך קצינת המבחן התרשמה כי מדובר בחרטה מילולית בלבד וכי הנאשם מתרכז בעצמו ובמצבו, ואינו מתייחס באופן אמיתי לפגיעה במתלוננים.

הנאשם אף אינו תופס עצמו כאדם אלים וטוען כי ההליכים שננקטו כנגדו מהווים גורם מרתיע.

התרשמות קצינת המבחן היתה כי הרקע המשפחתי המורכב בו גדל, לרבות גילויי אלימות מצד אביו החורג, מהווים את הרקע להתנהגותו הבעייתית, להתרכזות בעצמו ולגילויי תוקפנות.

נמסר כי הנאשם התאמץ להציג עצמו באופן חיובי מבלי לחשוף קשיים וחולשות, כאשר קיים פער בין הדרך בה מציג עצמו להתנהגותו ומעשיו במציאות.

בנוסף התרשמה קצינת המבחן כי חלק מהפרטים שמסר אודות מהלך חייו לא היו אותנטיים, ונמסר מידע חלקי בלבד.

הערכת קצינת המבחן לגבי סיכויי הישנות העבירה היו כי קיים סיכויי נמוך להישנות, וזאת לאור היותו נעדר עבר פלילי, הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה ועבודתו כמורה.

מנגד נלקחו בחשבון חומרת העבירה וכי לנאשם תיקי מב"ד נוספים, והשעייתו מלשכת עורכי הדין.

לאור העדר מודעות לצורך בטיפול ולחומרת העבירה, קצינת המבחן לא מצאה כי יש מקום להתערבות טיפולית, וכן לא הומלץ להימנע מהרשעתו בדין.

הומלץ על הטלת ענישה ממשית בדרך של של"צ והטלת פיצוי לטובת המתלוננים, כמו כן הומלץ על ענישה הרתעתית של מאסר על תנאי.

עדויות לעונש

המתלונן, מר אהרון מרטיי, ביקש מיוזמתו להעיד בטרם הטיעונים לעונש, מתוך התנגדותו להסדר הטיעון שהוצג בתיק.

המתלונן העיד כי הנאשם ירק עליו בפניו וכי הרביץ לו ולאשתו. המתלונן העיד כי אשתו קרעה את הגיד ואינה יכולה לשחות מאז.

המתלונן העיד כי הנאשם חייב לו עדיין כספים רבים וביקש כי יוטל עליו קנס.

ב"כ הנאשם חקרה את המתלונן ושאלה מדוע התפרץ לביתו של הנאשם ללא הודעה מוקדמת ולא ניסה ליישב הסכסוך בדרך אחרת, ואף סרב לעזוב את המקום משנדרש לעשות כן, אך המתלונן השיב כי חשב לדבר עם הנאשם באופן אישי, וכוונתו היתה לדבר עימו שיחה תרבותית.

הטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה טענה כי בהתאם להסדר שהוצג ביום 4.12.12, עמדת המאשימה הינה להרשעת הנאשם, הטלת מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים, בעוד הנאשם יעתור לאי הרשעה ללא הטלת של"צ.

ב"כ המאשימה טענה כי המאשימה עומדת על עמדתה ובפרט לנוכח תסקיר שה"מ שאינו ממליץ על אי הרשעה והומלץ בו על הטלת עונש של"צ, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים.

נטען כי עבירות האלימות הפכו לרעה חולה במחוזותינו וכי יש צורך בענישה מחמירה בכדי למגרן.

נטען כי במקרה זה המאשימה מסכימה להסדר מקל לאור היות הנאשם נעדר עבר פלילי ובהתחשב בנטילת אחריות מצידו.

בנוסף נטען כי המאשימה התחשבה בכך שמדובר בתיק ישן וחלפו כ- 4 שנים מאז בוצעה העבירה, במהלכן לא נפתחו לנאשם תיקים חדשים.

טיעוני הנאשם

ב"כ הנאשם טענה כי במקרה זה מדובר בסיטואציה אמביוולנטית.

נטען כי המתלונן נהג באופן תוקפני ואגרסיבי, בהתפרצו במפתיע לדירת הנאשם וביצירת פרובוקציה מילולית לנגד עיני ילדיו הקטנים ששהו בבית. נטען כי, על אף גילו המבוגר, מדובר באדם חסר גבולות.

נטען כי אף הנאשם הגיש תלונה על הסגת גבול נגד המתלונן, אך מקבלי ההחלטות המשיכו בהליכים כנגד הנאשם, ולא כנגד המתלונן. נטען כי, עם זאת, לבסוף הוחלט להציג הסדר מקל וכי הנאשם עומד על אי הרשעתו ועל כך שלא יוטל עליו עונש של"צ.

ב"כ הנאשם טענה כי הסיטואציה בה התרחש האירוע נשוא כתב האישום היתה סיטואציה קשה, בה המתלונן מתפרץ לביתו של הנאשם בעוד שלושת ילדיו הקטנים בבית, ופורץ בצעקות ובאיומים קשים. נטען כי לכך יש להוסיף את המצב הכלכלי הקשה אליו נקלע הנאשם, בו לא יכול היה לשאת בתשלומי שכר הדירה במועד, כאשר החשש לאובדן קורת גג לו ולילדיו ריחף מעל ראשו.

נטען כי במצב זה, רצה הנאשם לגונן על ילדיו ולהרחיק את המתלונן מהבית.

כן נטען לנסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, ולרקע המשפחתי שפורט בתסקיר.

בנוסף נטען כי הנאשם הינו מורה למתמטיקה ומדעים ומחנך בחטיבת ביניים, והרשעה עלולה לפגוע בעיסוקו זה. בנוסף נטען כי יתכן שהנאשם ישוב לעסוק בעריכת דין ואף בעיסוק זה הרשעה עלולה לפגוע בו קשות.

ב"כ המאשימה טענה בענין זה, כי בהתאם למסמך שהתקבל מלשכת עורכי הדין הנאשם הוצא מהלשכה בדצמבר 2012 ואין מדובר בהשעיה זמנית בלבד.

ב"כ הנאשם טענה כי מדובר בהליך שהתקיים בהעדרו של הנאשם וכי הם פועלים לבטלו.

ב"כ הנאשם התייחסה לתסקיר שה"מ וטענה כי מדובר בתסקיר בעייתי ובו סתירות רבות. נטען כי קצינת המבחן פנתה

לפסיכולוג שטיפל בנאשם מספר פעמים בודדות ולא היה מוסמך לנתח את הנאשם כפי שעשה בפני קצינת המבחן.

נטען כי מקורות חייו של הנאשם ניתן ללמוד על רצונו העז לנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי על אף הקשיים שחווה בילדותו, ובמצב זה יש לתמוך במאמציו אלה, ואין להרשיעו ולפגוע בתדמיתו הנורמטיבית.

ב"כ הנאשם טענה כי התסקיר חוטא בכך שהוא מתייחס למתלונן כמי שלא עשה דבר לנאשם ולמעשה נקט בעמדה כנגד הנאשם, תוך התעלמות מכך שהמתלוננים פרצו לביתו של הנאשם והתנהלו בתוקפנות כלפיו.

נטען כי אף הזכרת המבד"ים בתסקיר, כאשר מדובר במבד"ים מלפני 11 שנים, הינו מקומם ואינו מוצדק בנסיבות הענין.

ב"כ הנאשם טענה כי הם עומדים על אי הרשעת הנאשם, אך מוכנים לקבל את ההמלצה לביצוע של"צ.

נטען כי הרשעת הנאשם תמיט אסון על המשפחה, ולא תאפשר לנאשם לפרנס את משפחתו.

כן נטען כי אין מקום לפיצוי המתלונן, שכן המתלונן הוא שהתפרץ כאמור לביתו של הנאשם והבהיל את ילדיו בביתם.

נטען כי יש אף להתחשב במצבו הכלכלי של נאשם ולא להטיל עונש כספי.

כמו כן נטען כי הנאשם הודה, על אף הקשיים הראייתיים בתיק, ובכך מנע את העמדתו של המתלונן בחקירה נגדית בבית המשפט, ויש לזקוף זאת לזכותו.

נטען כי מהתסקיר עולה כי הנאשם אינו אלים ואינו בעל דפוסים אלימים והערכת קצינת המבחן היתה כי הסיכון להישנות עבירות הינו נמוך.

נטען כי במצב זה אין מקום להטלת עונש של מאסר על תנאי ומדובר בעונש לא מדתי בנסיבות הענין ובענישה שהינה הרתעתית, ואיננה נדרשת במקום בו אין חשש מפני הישנות העבירות.

לאור זאת עתרה ב"כ הנאשם לאי הרשעת הנאשם ולכל היותר להטלת עונש של"צ, ללא הרשעתו כאמור, וללא הטלת עונש כספי.

דין

המדובר בעבירה מסוג פשע, שדינה חמש שנות מאסר. הנאשם תקף הן את המתלונן שהיה בן 86 שנים, והן את אשתו, המתלוננת, שהיתה בת 83 שנים, כאשר למתלונן נגרמו שריטה מדממת בזרועו (הוצגו תמונות) ולמתלוננת - שנפלה על

הקרקע כתוצאה מדחיפתו של הנאשם - נגרמה חבלה בכתף שמאל והיא נזקקה למתלה ופיזיותרפיה בהתאם לדו"ח האשפוז.

אמנם האירוע החל בביקור יזום של המתלוננים בבית הנאשם, שהיה חייב להם דמי שכירות, ללא הודעה מוקדמת, ואני מקבלת את טענת הסניגורית כי ביקור הפתע התנהל ע"י המתלונן בטונים צורמים ובהטחת מלים לא נעימות כלפי הנאשם בנוגע לחובו, דבר שבודאי גרם לנאשם תחושת מצוקה לנוכח המצאות ילדיו הקטנים במקום, ואולם תגובת הנאשם היתה בלתי מידתית ומידת האלימות שנקט בה כלפי שני אנשים כה מבוגרים גרמה לשניהם חבלות של ממש.

עסקינן בעבירה קשה הפוגעת בערך של ההגנה על שלומם ובטחונם של קשישים מפני מעשי אלימות ובריונות שמופנים כלפיהם תוך ניצול חולשתם הפיזית. מתחם הענישה בגין העבירה, בנסיבותיה, הינו ממאסר על תנאי ועד מאסר בפועל של שנה.

לנוכח חומרת העבירה, אני סבורה כי חרף עברו הנקי של הנאשם, והנזק העלול להיגרם לתעסוקתו המקצועית כמורה/מחנך או כעו"ד (באם יוחזר בעתיד לשורות הלשכה), לא ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה מבלי לפגוע באינטרס הציבורי העומד בבסיס דיני העונשין בכלל ותיקון 113 בפרט, למתן ביטוי הולם בענישה ביחס לחומרת העבירה.

לפיכך אני מותירה את ההרשעה על כנה.

בהתחשב בנטילת האחריות, העבר הנקי והנסיבות האישיות שפורטו בתסקיר, ולנוכח ההתרשמות כי מדובר באירוע חריג מבחינתו של הנאשם, אשר איבד את עשתונותיו בנסיבות שלא הוא תכנן ויזם, אסתפק בענישה ברף התחתון של המתחם, ואגזור עונש צופה פני עתיד, בצירוף פיצוי למתלוננים.

אני גוזרת על הנאשם 8 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה בה הורשע.

6 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת אלימות אחרת.

פיצוי למתלוננים בסך 5,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.2.14.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' שבט תשע"ד, 05 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.